

6. A LEGSÜRGŐSEBB TENNIVALÓK

6. DIE DRINGENDSTEN AUFGABEN UND BEDÜRFNISSE DES INSTITUTS

Eredményeink és az intézet helyzetének vázlatos ismertetése nem lenne teljes, ha jelenünk legsúlyosabb problémáiról — amelyek munkánkat korlátozzák — nem szólánánk. Ezek közül elsőnek említendő meg az a súlyos helyiség-hiány, amire az előzőekben már többször rámutattunk. Az intézetben jelenleg 8 oktató és tudományos kutató, 9 laboráns, 8 diákköri tag dolgozik, tehát összesen 25 személy folytat laboratóriumi kísérleti munkát, két kisméretű (egyenként 30 m²-es) laboratóriumban és egy keskeny (18 m²-nyi) folyosó részen, ez utóbbi egyben átjáró terület is. A hallgatói laboratóriumban a hallgatók jelenlegi létszáma mellett szombat délután kivételével mindennap gyakorlat folyik, így a szakkörösök nem használhatják. Az intézetben dolgozó kutatóknak tehát sem megfelelő laboratóriumi férőhely, de a nagy zsúfoltság miatt még nyugodt dolgozó sarok sem áll rendelkezésére. Meglevő műszereinket — ugyancsak helyhiányában — nem tudjuk megfelelően használni, azoknak egy részét a folyosón tároljuk és ott is dolgozunk velük. A speciál-kollégiumokhoz tartozó gyakorlatokat csak úgy tudjuk megtartani, hogy arra az időre valamelyik kutató laboratóriumban a kutató munkát leállítjuk. Amennyiben helyiségproblémáinkban már most valamelyes segítséget nem kapunk, az oktatás, főleg annak gyakorlati része a legsúlyosabb válságba jut.

Hiányosságaink közül a második súlyponti kérdést az üvegház és a kísérleti terület hiánya jelenti. Hiába hangoztatjuk az elmélet és gyakorlat kapcsolatának kiszélesítését, hallgatóink politechnikai foglalkoztatásának és a gyakorlati készségek fejlesztésének nagy jelentőségét, ha a növényélettani és mikrobiológiai előadások — amelyek csakis a kísérleti munkán keresztül sajátíthatók el — üvegház- és kísérleti terület hiányában papír- és krétaszagúak.

*

Vázlatos beszámolónkban egy rövid, de átfogó képet kívántunk nyújtani az érdeklődőknek intézetünk 10 éves múltjáról és jelenéről. Remélem, hogy ezt a célkitűzést nagyrészt sikerült megvalósítani. Ugyanakkor szeretnénk remélni, hogy az államunk és pártunk vezetőit is sikerült meggyőznünk arról, hogy számottevő eredményeink mellett vannak hiányosságok is, és hogy ezek a hiányosságok szinte kivétel nélkül anyagi természetűek. Az intézet valamennyi dolgozója nevében arra kérem elsősorban egyetemünk rektorát, karunk dékánját és az egyetemi pártbizottságot, mérlegeljék az itt elhangzottakat, majd tekintélyük teljes latbavetésével segítsenek megvalósítani a Növényélettani Intézet számára az oktatás és kutatás jelenleginél lényegesen jobb feltételeit, hogy a VIII. pártkongresszus célkitűzései és határozatai, miszerint „a mezőgazdaságot az ipar szintjére kell emelni és minden területen el kell érni a világszínvonalat”, megvalósulhassanak, és ehhez a magunk területén az első lépést megtehesük.

Jelentőségének megfelelő, a jelenleginél méltóbb helyet kérünk a biológiának az egyetemi oktatásban, fokozottabb anyagi támogatást a biológiai intézeteknek, közöttük a rendkívül szerény körülmények között dolgozó, kereteit messze túlnőtt *Növényélettani Intézet* részére. A növényélettani és mikrobio-

lógiai kutatásokat, de azok oktatását sem lehet évtizedekkel ezelőtti, de már elavult szemlélet alapján megvalósítani. A második világháború után nagyot fordult a világ, a természettudományok, közöttük a fiziológia és mikrobiológiai is előretörtek és ennek megfelelően a jelenleginél méltóbb helyet követelnek felsőoktatási tematikánkban. Ez nem új kívánság, hiszen TIMIRJAZEV, a világszerte ismert nagy szovjet fiziológus több mint félévszázaddal ezelőtt már hangzottatta: hogy „*az ésszerű földművelés alapja a növényélettan*”. Ezt a jelszót mi most felújítjuk abban a reményben, hogy szocialista társadalmunkban meghallgatásra és megszívvelésre talál, nem úgy mint félévszázaddal ezelőtt.

Szeged, 1962. december 6-án.

Prof. DR. SZALAI ISTVÁN,
az Intézet igazgatója
és munkatársai